

ES teisės aktai

Reglamentas Nr. 207/2009

3. Reglamento Nr. 207/2009 10 konstatuojamojoje dalyje nurodyta: „nėra jokių [Europos Sąjungos] prekių ženklų arba bet kokio jiems prieštaraujančio anksčiau registruoto prekių ženklo apsaugos pateisinimo, išskyrus atvejus, kai prekių ženklai yra iš tikrųjų naudojami“.

4. 53 straipsnio pavadinimas – „Santykiniai negaliojimo pagrindai“. 53 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta, kad ES prekių ženklo įregistravimas paskelbiamas negaliojančiu, jeigu yra ankstesnis prekių ženklas, kuris, be kita ko, įregistruotas valstybėje narėje⁶, ir tenkinamos 8 straipsnio 1 arba 5 dalyje keliamos sąlygos. Su nagrinėjama byla tiesiogiai susijęs 8 straipsnio 1 dalies b punktas. Ši nuostata taikoma, „jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenėje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinio galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu“.

5. 57 straipsnyje numatyta:

„1. Nagrinėjama prašymą panaikinti teises arba paskelbti negaliojančiu, Tarnyba tiek kartų, kiek reikia, pasiūlo šalims per savo nustatytą laiką pateikti atsiliepimus į kitų šalių arba jos pastabas.

2. [ES] prekių ženklo savininko prašymu procedūros dėl prekių ženklo paskelbimo negaliojančiu šalimi esantis ankstesnio [ES] prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymus, kad penkerius metus iki prašymo paskelbti prekių ženklą negaliojančiu padavimo dienos ankstesnis [ES] prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas [ES] žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, ir kad tuo savininkas pateisina savo prašymo padavimą, arba kad buvo rimtų priešasčių nenaudoti ženklo, jeigu tą dieną ankstesnis [ES] prekių ženklas buvo įregistruotas kaip nenaudojamas ir jeigu jis yra išbuvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Jeigu [ES] prekių ženklo paraiškos paskelbimo dieną ankstesnis [ES] prekių ženklas yra išbuvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus, ankstesnio [ES] prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymus, kad, be kita ko, tą dieną buvo patenkinti visi 42 straipsnio 2 dalyje nurodyti reikalavimai. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, prašymas paskelbti prekių ženklą negaliojančiu atmetamas. Jeigu ankstesnis [ES] prekių ženklas buvo naudojamas žymėti tik daliai prekių ar paslaugų, kurioms jis buvo įregistruotas, nagrinėjant prašymą paskelbti prekių ženklą negaliojančiu prekių ženklas laikomas įregistruotu tik tai prekių ar paslaugų daliai.

3. 2 dalies nuostatos taikomos 8 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems ankstesniems nacionaliniams prekių ženkluams naudojimą valstybėje narėje, kurioje ankstesnis nacionalinis prekių ženklas yra saugomas, pakeičiant naudojimu [Sąjungoje].

<...>⁷

6. Reglamento VII dalies pavadinimas – „Apeliacijos“. 58 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad apeliacija gali būti paduodama dėl įvairių EUIPO skyrių, įskaitant panaikinimo [anuliavimo] skyrius, sprendimų. 63 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad nagrinėjama apeliaciją Apeliacinė taryba „tiek kartų, kiek reikia, pasiūlo šalims per savo nustatytą laiką pateikti atsiliepimus į kitų šalių arba jos pačios pastabas“.

⁶ Sąvoka „ankstesni prekių ženklai“ apibrėžta 8 straipsnio 2 dalyje. Į šioje nuostatoje pateiktą tokių ženklų sąrašą įtrauktas nacionalinis prekių ženklas, kaip antai aptariamame nagrinėjamoje byloje (žr. šios išvados 14 punktą) (8 straipsnio 2 dalies a punkto ii papunktis).

⁷ Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalis taikoma protesto nagrinėjimo procedūrai, per kurią ankstesnio prekių ženklo savininkas siekia sutrukdyti ES prekių ženklo paraišką pateikusiam asmeniui įregistruoti tokį ženklą. 42 straipsnio 2 dalyje nurodytos protesto dėl prekių ženklo įregistravimo nagrinėjimo taisyklės. Funkciniu požiūriu ji lygiavertė Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 daliai (kuri cituojama šios išvados 5 punkte).

7. 64 straipsnis pavadintas „Sprendimai dėl apeliacijų“; jame numatyta:

„1. Išnagrinėjusi apeliacijos leistinumą, Apeliacinė taryba priima sprendimą dėl apeliacijos. Apeliacinė taryba gali arba pasinaudoti kokiais nors skyriais, atsakingo už sprendimą, kuriam pateikta apeliacija, kompetencijai priklausančiais įgaliojimais, arba perduoti bylą tam skyriui nagrinėti toliau.

2. Jeigu Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti toliau tam skyriui, kurio sprendimas buvo apskūstas, šis skyrius privalo vadovautis Apeliacinės tarybos *ratio decidendi* tol, kol nepasikeičia faktai.

<...>“

8. 76 straipsnis yra reglamento IX dalyje, pavadintoje „Procedūra“. 76 straipsnyje išdėstytos faktų nagrinėjimo Tarnybos iniciatyva taisyklės. 76 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „Tarnyba gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurie nebuvo pateikti laiku“.

Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2868/95

9. Komisijos reglamente (EB) Nr. 2868/95⁸ pateiktos Reglamentui Nr. 207/2009 įgyvendinti būtinos taisyklės. Įgyvendinimo taisyklėmis siekiama užtikrinti „dėl prekių ženklo Tarnyboje atliekamų procesinių veiksmų sklandumą ir efektyvumą“⁹.

10. Įgyvendinimo reglamento 22 taisyklės 2 dalyje numatyta, kad, jeigu ES prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo prašo ankstesnio prekių ženklo savininko pateikti naudojimo įrodymų pagal Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį, Tarnyba paragina protestą padavusią šalį pateikti reikalaujamus įrodymus per nustatytą terminą. Jeigu tokie įrodymai iki termino pabaigos nepateikiami, Tarnyba privalo atmesti protestą¹⁰.

11. 40 taisyklės 6 dalyje numatyta: „jei pareiškėjas [pateikęs prašymą panaikinti registraciją arba paskelbti ją negaliojančia] pagal [Reglamento 57 straipsnio 2 arba 3 dalį] turi pateikti naudojimo įrodymus arba įrodymus, kad yra pagrįstų nenaudojimo priežasčių, Tarnyba prašo, kad pareiškėjas per jos nustatytą laiką pateiktų faktinio ženklo naudojimo įrodymus. Jei įrodymai per nustatytą laiką nepateikiami, prašymas paskelbti registraciją negaliojančia atmetamas. 22 taisyklės 2, 3 ir 4 dalys taikomos *mutatis mutandis*.“

Ginčo aplinkybės

12. 2008 m. lapkričio 17 d. *mobile.de* pateikė EUIPO dvi paraiškas. Viena paraiška pateikta siekiant įregistruoti toliau pateiktą vaizdinį prekių ženklą peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženkluams registruoti (toliau – Nicos klasifikacija) 9, 16, 35, 38 ir 42 klasių prekėms ir paslaugoms¹¹. Prekių ženklas buvo įregistruotas 2010 m. sausio 26 d.

8 1995 m. gruodžio 13 d. Reglamentas, skirtas įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, 1995, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 189) (toliau – Įgyvendinimo reglamentas). Šis reglamentas buvo keletą kartų iš dalies pakeistas. Į 2009 m. konsoliduotą redakciją įtraukti 2005 m. birželio 29 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1041/2005 (OL L 172, 2005, p. 4) padaryti pakeitimai. Ši redakcija buvo taikoma tuo metu, kai klostėsi nagrinėjamos bylos aplinkybės. Vėliau Įgyvendinimo reglamentas buvo panaikintas ir pakeistas 2017 m. gegužės 18 d. Komisijos deleguotuoju reglamentu (ES) 2017/1430, kuriuo papildomas Reglamentas Nr. 207/2009 ir panaikinami reglamentai Nr. 2868/95 ir Nr. 216/96 (OL L 205, 2017, p. 1).

9 Įgyvendinimo reglamento penkta ir šešta konstatuojamosios dalys.

10 42 straipsnio 2 dalyje pateiktos protesto nagrinėjimo procedūros taisyklės *mutatis mutandis* taikomos registracijos pripažinimo negaliojančia procedūrai.

11 9, 16 ir 38 klasės šiam apeliaciniam procesui nesvarbios. Prie 35 klasės priskiriamos reklamos, verslo vadybos, verslo tvarkybos, biuro veiklos paslaugos, o 42 klasė apima mokslo ir technologijų paslaugas bei mokslinius tyrimus ir su tuo susijusį projektavimą, kompiuterių aparatinės įrangos ir programinės įrangos projektavimą ir kūrimą, kompiuterių programų nuomą ir interneto paieškos įrankių teikimą.

13. Antroji paraiška pateikta dėl žodinio prekių ženklo „mobile.de“ įregistravimo prekėms ir paslaugoms, priklausančioms toms pačioms klasėms, kurioms prašoma įregistruoti vaizdinį prekių ženklą. Prekių ženklas buvo įregistruotas 2010 m. rugsėjo 29 d.

14. 2011 m. sausio 18 d. *Rezon OOD* pateikė du prašymus pripažinti šių dviejų *mobile.de* ES prekių ženklų registraciją negaliojančia. *Rezon* rėmėsi Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktu, siejama su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punktu. *Rezon* prašymai buvo grindžiami Bulgarijoje Nicos klasifikacijos 35, 39 ir 42 klasės paslaugoms įregistruotu vaizdiniu prekių ženklu (toliau – ankstesnis ženklas)¹².

15. *Rezon* prašymai buvo susiję tik su 35 ir 42 klasių paslaugomis. *Mobile.de* prašymu pagal Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 ir 3 dalis *Rezon* buvo paprašyta pateikti įrodymų, kad ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas.

16. Dviem 2013 m. kovo 28 d. sprendimais EUIPO anuliavimo skyrius visiškai atmetė abu *Rezon* prašymus pripažinti prekių ženklų registraciją negaliojančia. Jo manymu, *Rezon* neįrodė, kad ankstesnis ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas Bulgarijoje. 2013 m. gegužės 17 d. *Rezon* pateikė apeliacijas dėl abiejų sprendimų.

17. Apeliacinė taryba panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimus (toliau – ginčijami sprendimai). Pagal Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnį bylos buvo perduotos Anuliavimo skyriui, kad šis iš esmės išnagrinėtų prašymą pripažinti prekių ženklų registraciją negaliojančia. Apeliacinė taryba, atsižvelgdama į *Rezon* apeliacijose pateiktus papildomus įrodymus, nustatė, kad, be kita ko, ankstesnis ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas tam tikroms 35 klasės reklamos paslaugoms, tačiau ne visoms tos klasės paslaugoms, kaip teigė *Rezon*, ir ne 42 klasės paslaugoms.

Procesas Bendrajame Teisme

18. 2014 m. gegužės 6 ir 7 d. *mobile.de* apskundė ginčijamus sprendimus Bendrajam Teismui. *Mobile.de* nurodė, kad Apeliacinė taryba neteisingai aiškino Reglamentą Nr. 207/2009 ir Įgyvendinimo reglamentą. 2016 m. kovo 4 d. Bendrasis Teismas nutarė sujungti šias dvi bylas. 2016 m. gegužės 12 d. sprendimu Bendrasis Teismas atmetė abu ieškinius.

¹² 39 klasė apima prekių vežimą, jų pakavimą ir sandėliavimą, taip pat kelionių organizavimą.

Procesas Teisingumo Teisme

19. 2016 m. liepos 27 d. *mobile.de* apskundė Bendrojo Teismo sprendimą. Ji prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą ir priteisti iš EUIPO visas bylinėjimosi išlaidas. Apeliacinį skundą *mobile.de* grindžia šešiais pagrindais ir nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes klaidingai aiškino šias Reglamento Nr. 207/2009 nuostatas: i) 57 straipsnio 2 ir 3 dalis, siejamas su Įgyvendinimo reglamento 22 taisyklės 2 dalimi ir 40 taisyklės 6 dalimi; ii) 76 straipsnio 2 dalį; iii) 15 straipsnio 1 dalies a punktą; iv) 57 straipsnio 2 dalį, siejamą su Įgyvendinimo reglamento 22 taisyklės 3 ir 4 dalimis; v) 56 straipsnio 1 dalį ir 54 straipsnio 2 dalį ir vi) 64 straipsnio 1 dalį.

20. *Rezon* teigia, kad apeliacinis skundas nepriimtinas ir (arba) nepagrįstas. EUIPO teigia, kad apeliacinis skundas nepagrįstas. Abi šalys nurodo, kad *mobile.de* turėtų sumokėti bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo šeštojo pagrindo (Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio klaidingas aiškinimas) vertinimas

Skundžiamas sprendimas

21. Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 79–87 punktuose pateikia šiuos argumentus.

22. Pirma, dėl *mobile.de* teiginio, kad Apeliacinė taryba manė, jog įrodymai, kad prekių ženklai buvo naudojami iš tikrųjų, pateikti tik dėl Nicos klasifikacijos 35 klasės paslaugų, susijusių su „reklama, susijusia su transporto priemonėmis“, ir kad Anuliavimo skyriaus sprendimą būtų galima panaikinti tik tiek, kiek jis susijęs su tokiomis paslaugomis¹³, jis priminė, kad Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies tekste nurodyta, jog, „išnagrinėjusi apeliacijos leistinumą, Apeliacinė taryba priima sprendimą dėl apeliacijos. Apeliacinė taryba gali arba pasinaudoti kokiais nors skyriaus, atsakingo už sprendimą, kuriam pateikta apeliacija, kompetencijai priklausančiais įgaliojimais, arba perduoti bylą tam skyriui nagrinėti toliau.“¹⁴ Antra, jis paaiškino, kad Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 2 dalyje nurodyta, jog, jeigu Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti toliau tam skyriui, kurio sprendimas buvo apskūstas, šis skyrius privalo vadovautis Apeliacinės tarybos *ratio decidendi* tol, kol nepasikeičia faktai¹⁵. Trečia, jis pažymėjo, kad savininko iškeltas ankstesnio ženklo naudojimo iš tikrųjų klausimas yra išankstinio pobūdžio klausimas, kurį reikėtų išspręsti prieš priimant sprendimą dėl paties registracijos pripažinimo negaliojančia¹⁶. Ketvirta, Apeliacinės tarybos sprendimų rezoliucinė dalis turėtų būti skaitoma ir aiškinama atsižvelgiant į šiuose sprendimuose išdėstytus motyvus¹⁷.

23. Šioje byloje nagrinėjamu atveju iš Apeliacinės tarybos sprendimų, kuriais buvo panaikinti Anuliavimo skyriaus sprendimai atmesti *Rezon* prašymus pripažinti prekių ženklų registraciją negaliojančia, rezoliucinės dalies fragmento matyti, kad šiam skyriui Apeliacinės tarybos sprendimai buvo privalomi nuo jų priėmimo dienos. Jis privalėjo remtis Apeliacinės tarybos vertinimu, kad ankstesnio ženklo naudojimo iš tikrųjų aplinkybė buvo įrodyta tik dėl tam tikros 35 klasės pakategorės paslaugų – „reklamos, susijusios su transporto priemonėmis“¹⁸. Šis klausimas taip pat turėjo būti apsvarstytas kaip išankstinio pobūdžio klausimo, susijusio su naudojimu iš tikrųjų, dalis. Pagal Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalį būtent šią pakategorę Anuliavimo skyrius turėjo vertinti, kai iš esmės nagrinėjo prašymus pripažinti prekių ženklų registraciją negaliojančia¹⁹.

13 79 punktas.

14 79 ir 80 punktai.

15 81 punktas.

16 82 punktas.

17 83 punktas.

18 85 punktas.

19 86 punktas.

24. Todėl Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies, kai panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimus²⁰.

Analizė

25. *Mobile.de* iš esmės teigia, kad, kai Apeliacinė taryba ginčijamų sprendimų rezoliucinėje dalyje nenurodė, jog Anuliavimo skyriaus sprendimai panaikinami tik iš dalies – tiek, kiek jie susiję su tam tikromis 35 klasės paslaugomis (o būtent su reklama, susijusia su transporto priemonėmis), ji padarė teisės klaidą. Tik šis klausimas turėjo būti perduotas Anuliavimo skyriui nagrinėti toliau.

26. Su *mobile.de* nuomone nesutinku. Manau, kad šeštąjį apeliacinio skundo pagrindą reikėtų atmesti kaip nepagrįstą.

27. Bendrasis Teismas, cituodamas Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalį, tikrai aiškiai nenurodo, kaip jis supranta šią nuostatą. Tačiau, atsižvelgiant į skundžiamo sprendimo 81–86 punktuose išdėstytus motyvus, akivaizdu, kad Bendrasis Teismas aiškinosi, ar Apeliacinė taryba išnagrinėjo *Rezon* prašymą pripažinti registraciją negaliojančia ir ar ji priėmė sprendimą dėl šio prašymo. Bendrasis Teismas manė, kad Apeliacinė taryba nepažeidė 64 straipsnio 1 dalies reikalavimų, nes Apeliacinė taryba išnagrinėjo prašymą ir nusprendė, jog *Rezon* įrodė, kad ankstesnis prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas tik 35 klasės pakategorės paslaugoms. Todėl Apeliacinė taryba nusprendė panaikinti Anuliavimo skyriaus sprendimą ir perduoti bylą nagrinėti toliau.

28. Manau, jog Bendrojo Teismo išdėstytus motyvus galima aiškinti taip, kad jie suderinami su Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 1 dalies reikalavimais ir kad šiuo požiūriu skundžiamas sprendimas pagrįstas.

29. Apeliacinio skundo šeštasis pagrindas padalytas į tris dalis. Pirmiausia *mobile.de* teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nenurodė, jog Apeliacinė taryba sprendimo rezoliucinėje dalyje turėjo nurodyti, kad Anuliavimo skyriaus sprendimas panaikinamas tik iš dalies. Antra, *mobile.de* nesutinka su Bendrojo Teismo nuomone (išdėstyta skundžiamo sprendimo 82 punkte), kad naudojimo iš tikrųjų klausimas yra išankstinio pobūdžio klausimas, kurį reikia išspręsti registracijos pripažinimo negaliojančia procedūros pradžioje. Trečia, *mobile.de* nurodo, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 85 punkte neteisingai išanalizavo Apeliacinės tarybos sprendimą. Kai ginčijamasi dėl naudojimo iš tikrųjų, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalį, įrodymų ir Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti toliau pagal 64 straipsnio 2 dalį, ankstesnio prekių ženklo savininkui neturėtų būti leidžiama pateikti naujų įrodymų per vėliau Anuliavimo skyriuje vykstančias procedūras. Jeigu būtų priimta naujų arba papildomų naudojimo iš tikrųjų įrodymų, tai prieštarautų 76 straipsnio 2 daliai; be to, taip būtų šiurkščiai pažeista Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalis ir Įgyvendinimo reglamento 22 taisyklės 2 dalis bei 40 taisyklės 6 dalis.

30. Manau, kad *mobile.de* argumentai grindžiami klaidingu skundžiamo sprendimo supratimu ir neteisingu Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio bei 76 straipsnio 2 dalies aiškinimu.

31. Kalbant apie *mobile.de* teiginį, jog Bendrasis Teismas nesiėmė priemonių dėl to, kad Apeliacinės tarybos sprendimas buvo nepakankamai tikslus, atsižvelgiant į skundžiamą sprendimą akivaizdu, jog Bendrasis Teismas manė, kad tas sprendimas atitiko suformuotoje jurisprudencijoje numatytus reikalavimus, pagal kuriuos Apeliacinė tarybos sprendimas turi aiškiai ir nedviprasmiškai atspindėti Tarybos motyvus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti jo priėmimo priežastis, o Europos teismai – vykdyti teisminę priežiūrą²¹. Kaip Bendrasis Teismas teisingai nurodo sprendimo 83 punkte,

²⁰ 87 punktas.

²¹ 2011 m. sausio 20 d. Sprendimo *General Química ir kt. / Komisija*, C-90/09 P, EU:C:2011:21, 59 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija.

ginčijamų sprendimų rezoliucinė dalis turi būti skaitoma atsižvelgiant į sprendime išdėstytų motyvų visumą²². Sutinku su Bendrojo Teismo vertinimu, kad Apeliacinė taryba galiausiai nustatė, jog buvo įrodyta, kad prekių ženklai iš tikrųjų buvo naudojami tik vienos rūšies paslaugoms – „reklamai, susijusiai su transporto priemonėmis“.

32. Todėl manau, kad, nors Apeliacinės tarybos sprendimo rezoliucinė dalis galėjo būti suformuluota aiškiau, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai padarė išvadą, jog Apeliacinė taryba nustatė, kad *Rezon* įrodė, jog prekių ženklai iš tikrųjų buvo naudojami tik tos pakategorės paslaugoms. Nors Apeliacinė taryba tikrai panaikino Anuliavimo skyriaus sprendimus ir perdavė abi bylas nagrinėti toliau, Bendrasis Teismas manė, jog Apeliacinės tarybos sprendimų *poveikis* buvo toks, kad toliau iš esmės reikėjo nagrinėti tik klausimą dėl pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punktą pateiktų prašymų pripažinti prekių ženklų registraciją negaliojančia dėl prie 35 klasės priskiriamų „reklamos, susijusios su transporto priemonėmis“, paslaugų pakategorės. Tokį aiškinimą patvirtina skundžiamo Bendrojo Teismo sprendimo 85 ir 86 punktuose išdėstyti teiginiai, kad Apeliacinė taryba galutinai nusprendė, jog nebuvo įrodyta, kad prekių ženklai buvo iš tikrųjų naudojami 35 klasės bendrųjų kategorijų (išskyrus reklamą, susijusią su transporto priemonėmis) ir 42 klasės paslaugoms.

33. *Mobile.de* reikalavimą galima suprasti ir taip, kad ji siekia išsiaiškinti, ar Apeliacinės tarybos sprendimas perduoti šias dvi bylas visas nagrinėti toliau reiškia, kad *mobile.de* negali naudoti ES prekių ženklo, kurį ji yra įregistravusi tų kategorijų (ir pakategorių) prekėms, dėl kurių *Rezon* neįrodė, jog jos prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų. Mano manymu, akivaizdu, kad *mobile.de* gali naudoti savo prekių ženklą tokioms prekėms ir paslaugoms. Šis požiūris grindžiamas Bendrojo Teismo pateiktu viso Apeliacinės tarybos sprendimo aiškinimu – kai rezoliucinė dalis skaitoma kartu su sprendime išdėstytais motyvais.

34. Todėl manau, kad su tuo susiję *mobile.de* teiginiai klaidingi.

35. Toliau reikia išsiaiškinti, ar Bendrasis Teismas sprendimo 82 punkte suklydo, kai ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų klausimą, kaip tai suprantama pagal 57 straipsnio 2 dalį, apibūdino kaip išankstinio pobūdžio klausimą.

36. Manau, kad iš Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalies teksto („nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, prašymas paskelbti prekių ženklą negaliojančiu atmetamas“)²³ išplaukia, jog Bendrasis Teismas teisus. Pagal šį reglamentą registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra susideda iš atskirų etapų. Pirma, ankstesnio prekių ženklo savininkas užginčija ES prekių ženklo paraišką – šioje byloje ji buvo užginčyta pagal Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktą ir 8 straipsnio 1 dalies b punktą. Antra, ES prekių ženklo savininkas gali nuspręsti prieštarauti tokiam užginčijimui ir pareikalauti ankstesnio prekių ženklo savininko pateikti įrodymų, kad prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas. Taigi, 57 straipsnio 2 dalies tikslas – neleisti ankstesnio prekių ženklo savininkui (nagrinėjamu atveju – *Rezon*) užginčyti ES prekių ženklo registracijos, jeigu ankstesnio prekių ženklo, kuriuo remiasi savininkas, registracija gali būti panaikinta dėl to, kad jis nenaudojamas²⁴. Atsižvelgiant į šio teisės akto struktūrą galima padaryti išvadą, kad, jeigu ES prekių ženklo savininkas sėkmingai remiasi 57 straipsnio 2 dalimi (nes neįrodoma, kad ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas), nebūtina nagrinėti prašymo pripažinti registraciją negaliojančia materialinių pagrindų (nagrinėjamu atveju – 8 straipsnio 1 dalies b punkto) ir toks prašymas turi būti atmestas. Tačiau, jeigu ankstesnio prekių ženklo savininkui pavyksta įrodyti, kad jis prekių ženklą iš tikrųjų naudojo, materialinius pagrindus išnagrinėti būtina. Taip ir yra pagal ginčijamus sprendimus, kuriuos Bendrasis Teismas patvirtino dėl dalies paslaugų, kurioms įregistruotas *mobile.de* ES prekių ženklas, o būtent dėl „reklamos, susijusios su transporto priemonėmis“, paslaugų²⁵.

22 2001 m. liepos 10 d. Nutarties *Irish Sugar / Komisija*, C-497/99 P, EU:C:2001:393, 15 punktas.

23 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *New Yorker SHK Jeans / VRDT*, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 24 punktas.

24 Žr. 10 konstatuojamąją dalį.

25 Žr. šios išvados 17 punktą.

37. Kaip suprantu, kai Bendrasis Teismas naudojimo iš tikrųjų klausimą apibūdina kaip „išankstinio pobūdžio klausimą“, jis tiesiog teigia, kad šis klausimas turėtų būti išnagrinėtas pačioje per registracijos pripažinimo negaliojančia procedūrą atliekamo vertinimo pradžioje.

38. Kai Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalis ir 76 straipsnio 2 dalis siejamos su Įgyvendinimo reglamento 22 taisyklės 2 dalimi ir 40 taisyklės 6 dalimi, apeliacinio skundo šeštojo pagrindo antra ir trečia dalys tam tikru požiūriu sutampa. Keliami klausimai iš esmės susiję su įrodymų pateikimu pasibaigus EUIPO nustatytam terminui.

39. Pagal suformuotą jurisprudenciją Apeliacinės tarybos iš esmės nėra saistomos pirmojoje instancijoje Tarnyboje nustatytų terminų ir jos gali savo nuožiūra priimti pavėluotai pateiktus įrodymus pagal Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 2 dalį, jeigu jos tokia diskrecija naudojami objektyviai ir motyvuotai. Teisingumo Teismas yra konstatavęs, kad, jeigu per nustatytą terminą nėra pateikiama jokių atitinkamo prekių ženklo naudojimo įrodymų, protesto atmetimą Tarnyba turi paskelbti *ex officio*. O kai įrodymai pateikiami per Tarnybos nustatytą terminą, paliekama galimybė pateikti papildomus įrodymus²⁶.

40. Taigi, *mobile.de* argumentu, kad laiku nepateiktų naudojimo iš tikrųjų įrodymų negalima priimti, antrąją dalį reikia atmeti kaip nepagrįstą, nes, atsižvelgiant į suformuotą jurisprudenciją, galima padaryti išvadą, jog EUIPO turi diskreciją nuspręsti, ar atsižvelgti į papildomus įrodymus²⁷.

41. Manau, kad šeštojo pagrindo trečia dalis grindžiama klaidingu Bendrojo Teismo sprendimo aiškinimu. Bendrasis Teismas jame tikrai nenurodė, kad, jeigu Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti pagal Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 2 dalį, Anuliavimo skyrius, kuriam byla perduota, gali nuspręsti atsižvelgti į papildomus įrodymus dėl to, kad prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas 35 klasės paslaugoms, kurios *nepatenka* į „reklamos, susijusios su transporto priemonėmis“, apibrėžtį, taip pat 42 klasės paslaugoms.

42. Tačiau *mobile.de* pateiktame apeliaciniame skunde iš tiesų keliamas naujas teisės klausimas, nes neaiški ši Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 2 dalies teksto vieta: „<...> skyrius privalo vadovautis Apeliacinės tarybos *ratio decidendi* tol, kol nepasikeičia faktai.“ Ar, jeigu Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti toliau, atitinkamas Tarnybos skyrius turi diskreciją priimti papildomus įrodymus, susijusius su klausimu, kurį Apeliacinė taryba jau yra išsprendusi, ir į juos atsižvelgti?

43. Šis klausimas yra bendros reikšmės, nes jis visoje Reglamento Nr. 207/2009 sistemoje horizontaliai taikomas įvairioms procedūroms, kurios reglamentuojamos šiuo reglamentu²⁸.

44. Mano manymu, kalbant apie apeliacijų nagrinėjimą, 64 straipsnio 1 dalis susijusi su situacija, kai Apeliacinė taryba gali pasinaudoti 76 straipsnio 2 dalyje numatyta diskrecija atsižvelgti į papildomus įrodymus, kaip nurodyta Teisingumo Teismo jurisprudencijoje. Jeigu Apeliacinė taryba faktines aplinkybes galutinai nustato remdamasi tokiais įrodymais ir pagal 64 straipsnio 2 dalį perduoda atitinkamą bylą nagrinėti atitinkamam EUIPO skyriui, toks skyrius privalo vadovautis Apeliacinės tarybos sprendimu dėl apeliacijos. Tuomet toks skyrius negali vertinti šalies pateiktų papildomų įrodymų, susijusių su klausimu, dėl kurio priimtas galutinis sprendimas per apeliacinę procedūrą. *Mobile.de* byloje Apeliacinės tarybos sprendimo nebuvo galima toliau nagrinėti pagal Reglamento

26 2016 m. liepos 21 d. Sprendimo *EUIPO / Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 26 punktą. Toje byloje Teisingumo Teismas patvirtino, kad Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 2 dalyje nurodyta diskrecija neišplečiama taip, kad ji būtų taikoma kalbant apie naujus įrodymus, o būtent tais atvejais, kai per EUIPO nustatytą terminą nepateikiama jokių naudojimo įrodymų (žr. 27 punktą).

27 Žr. naujaisio su tuo susijusio 2017 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Comercializadora Eloro / EUIPO*, C-71/16 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2017:345, 55–59 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją.

28 Tokios procedūros apima protesto, panaikinimo ir registracijos pripažinimo negaliojančia procedūras; žr. 2016 m. liepos 21 d. Sprendimo *EUIPO / Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 27 punktą.

Nr. 207/2009 64 straipsnio 2 dalį, kiek jis susijęs su 35 klasės paslaugomis, kurios nėra „reklama, susijusi su transporto priemonėmis“, arba su 42 klasės paslaugomis. Todėl po to, kai Apeliacinė taryba priėmė sprendimą perduoti bylą nagrinėti toliau, Anuliavimo skyriui nebuvo galima pateikti papildomų įrodymų, susijusių su šiais klausimais.

45. Tačiau, kalbant apie klausimą, ar buvo suklaidinimo galimybė dėl paslaugų, susijusių su „reklama, susijusia su transporto priemonėmis“, kaip tai suprantama pagal to reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punktą, Anuliavimo skyrius privalėjo išnagrinėti šį klausimą pagal Reglamente Nr. 207/2009 ir Įgyvendinimo reglamente nustatytas taisykles. Apeliacinė taryba šio klausimo nebuvo išnagrinėjusi ir dėl jo nebuvo priėmusi galutinio sprendimo. Nagrinėjant šį klausimą galima naudotis 76 straipsnio 2 dalimi suteikta diskrecija. Manau, kad 64 straipsnio 2 dalies tekste kalbama būtent apie tokius atvejus.

46. Tačiau pažymėtina, kad, jeigu Reglamento Nr. 207/2009 64 straipsnio 2 dalį ir 76 straipsnio 2 dalį aiškintume taip, kad Tarnybos skyriai gali atsižvelgti į papildomus įrodymus tais atvejais, kai Apeliacinė taryba yra nustatiusi faktines aplinkybes ir priėmusi galutinį sprendimą, tai būtų nesuderinama su šio teisės akto sistema. Būtų neteisinga žodžius „tol, kol nepasikeičia faktai“ aiškinti taip, kad jie reiškia, jog galima pateikti papildomų įrodymų, todėl faktai pasikeičia, kaip tai suprantama pagal 64 straipsnio 2 dalį. Manau, kad taikant tokį aiškinimą peržengiama tai, kas numatyta 76 straipsnio 2 dalyje. Taip būtų pažeista Reglamento Nr. 207/2009 VII dalis, kuria reglamentuojama apeliacijų nagrinėjimo procedūra. Dėl to visais atvejais, kai priimamas sprendimas perduoti bylą nagrinėti toliau, Apeliacinių tarybų sprendimams stigtų teisinio tikrumo. Toks aiškinimas neišvengiamai pakenktų Reglamentu Nr. 207/2009 nustatytai teisminės priežiūros sistemai. Be to, toks požiūris būtų nesuderinamas su Reglamento Nr. 207/2009 praktine paskirtimi – užtikrinti ES prekių ženklo apsaugą²⁹. Galiausiai, jis būtų nesuderinamas su teisinio tikrumo principu.

47. Todėl manau, kad šeštasis apeliacinio skundo pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas.

Išlaidos

48. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 137 straipsnį bylinėjimosi išlaidų klausimas turi būti išspręstas sprendime, kuriuo užbaigiamas šis procesas.

Išvada

49. Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus, Teisingumo Teismui siūlau:

- atmesti šeštąjį apeliacinio skundo pagrindą kaip nepagrįstą ir
- išspręsti bylinėjimosi išlaidų klausimą pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamentą šio proceso pabaigoje.

²⁹ 2017 m. balandžio 5 d. Sprendimo *EUIPO / Szajner*, C-598/14 P, EU:C:2017:265, 39 punktas.